

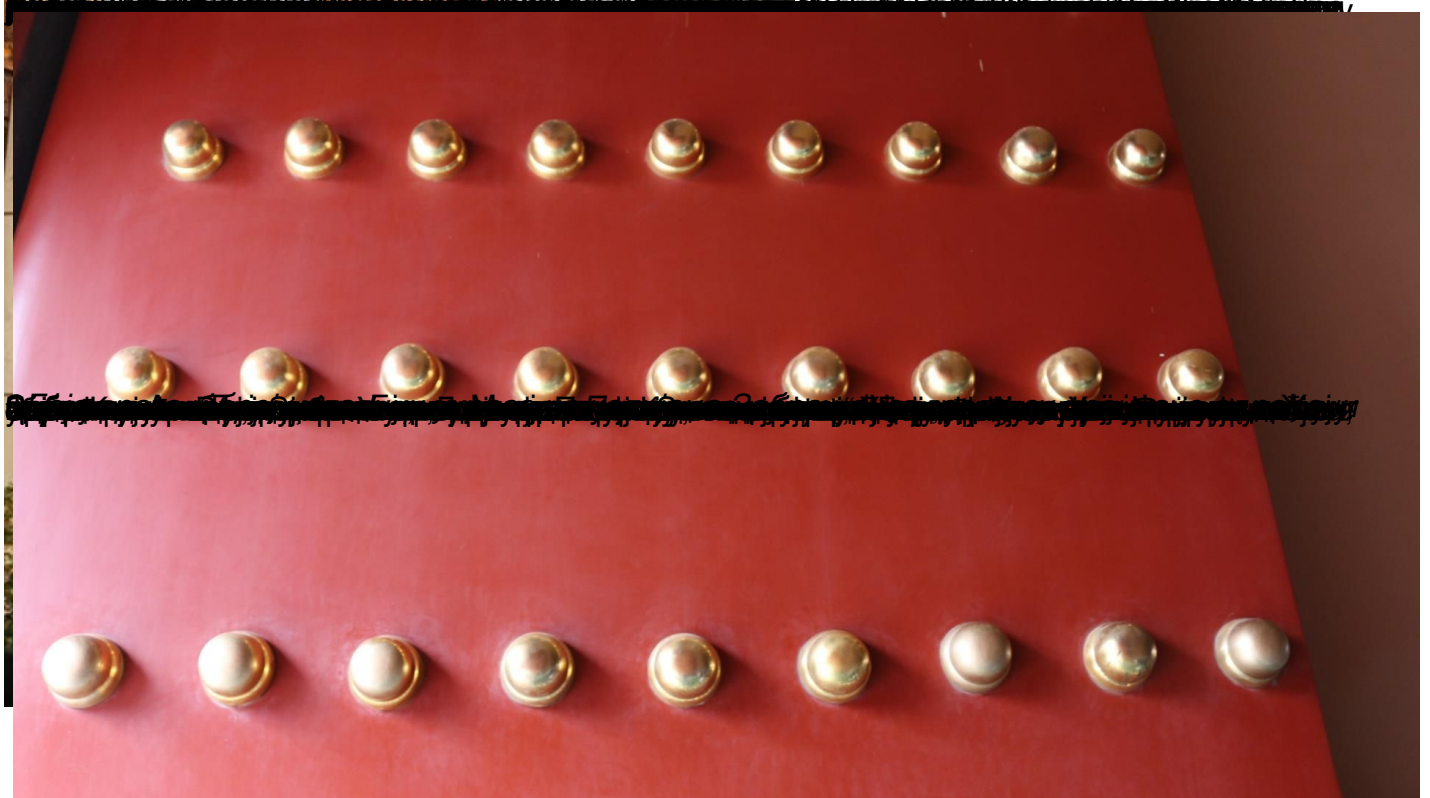
Три недеље после обележавања Дана победе над фашизмом, на Тјенанмену нема трагова тенковских гусеница. У маси која чека да уђе у Забрањени град, или се сабира на платоу испред Маузолеја како би видела последње земне остатке великог вође, чује се весели жамор.

Највише је младог света који пролази поред крутих, затегнутих војника, радника обезбеђења, малобројних али гласних продаваца сувенира, и превараната који оперишу на маргинама сваке туристичке атракције. Неки од њих су први пут у Пекингу, и у организованим групама прелазе широки Трг, следећи вођу пута. Дуги „selfie stick“ је популаран овог лета. И сви се фотографишу на месту са ког је Мао 1. октобра 1949. прогласио Народну Републику Кину.

Црвено је боја радости. Зидине Забрањеног града обојене су махом црвеном бојом. Велики број државних аутомобила, који пролазе тргом, али и оних у власништву приватних компанија су црне боје. Црно је боја воде. А вода значи просперитет. Али не бих рекао да је у питању површна опсесија која представља центар свих западних предрасуда о Кини на прелазу два века. Налик на ону да ће Кину уништити сирови материјализам и себичност надируће средње класе. Па, добро, средња класа постоји. Али, када ће постати политички независна и активна? Када ће почети да захтева промене? Када? Наставите да улажете. Стрпљење је мајка сваког успеха.

Јесен у Пекингу

Пише: Борис Трбић
субота, 20 фебруар 2016 20:46

Јесен у Пекингу

Пише: Борис Трбић
субота, 20 фебруар 2016 20:46

Јесен у Пекингу

Пише: Борис Трбић
субота, 20 фебруар 2016 20:46

Јесен у Пекингу

Пише: Борис Трбић
субота, 20 фебруар 2016 20:46

Јесен у Пекингу

Пише: Борис Трбић
субота, 20 фебруар 2016 20:46

